

Oscar Wilde & David Bowie

Dorian Gray arcképe (fotósorozat koncepciója)

A történet a következő: Oscar Wilde, rettegve mindattól, ami a szépség és a tökéletesség szépségével jár, a pusztulást, az elmúlást kijátszandó, egy médiumot alkot, mely médium csak első megközelítésre önmaga optimuma, valójában egy - bár önmagából alkotott, de idegen lény, amelyet élni próbál. Ez a lény a megfogható környezetben nem létezik, mindazonáltal – tárgyak, mozgások, cselekvések formájában – alkotója által megidézhető – akkor, ha az alkotó képes átalakulni önnön teremtménye médiumává. Oscar Wilde állandó identifikációra kényszeríti magát, ez állandó és tökéletes igazodást jelent valakihez, akiről végső soron csak álomszerű, pontatlan elképzelése van; akinek lassan uralma alá kerül, aki tetteinek elbírálója és meghatározója lesz; akinek habitusát magára ölti. Ez a fantom, melyhez igazodik, s amely őt igazolja, végül is függetlenedik az időtől és a tudattól; az attitűd megtestesíti a filozófiát, az ego-trip véghezviszi a dimenziók közötti kommunikációt.

Oscar Wilde képzeletében megalkotja David Bowie-t. David Bowie Oscar Wilde Dorian Gray-e.

Oscar Wilde a maga kora, a maga információtartománya szerint hasonul a fikció fantomjához, s miközben képzeletében megalkotja az eszteticizmus istenét, Ő maga szükségképpen ennek médiumává alakul: élete – a történet – visszájára fordul – megfelelően a kornak, amelyben megnyilvánulásra ítéltetett. A személy – Oscar Wilde – a film: ő lett az önnön képzeletében élő lény médiumává. Önmaga, reális valósága lesz képzeletének műve, élete és fiziológiai lénye, attitűdje s minden megnyilvánulása együttesen alakítja őt David Bowie alkotásává. Ahogy végigmegegy az utcán szerelme és társalgási stílusa, művei és kritikai érzéke ettől fogva a fantom szándékai szerint valók.

Oscar Wilde egy médiumot teremtett képzeletében, s Oscar Wilde ettől fogva e médium műalkotása. A létrehozott ideális formáció, médiumaként O.W.B/O.W./IE, az előidézett abszolútum közlésformája, kommunikációs eszköze. Oscar Wilde jól érzi ma-

O.W.B|O.W.|IE

gát szerepében, mely lényegesen meg is könnyíti életét: egy olyan életmódot tesz lehetővé, melyben sem felelősség, sem fáradtság nem létezik. A teremtett identifikációs objektum által támasztott alkalmazkodási követelmény könnyűszerrel kiiktatja a környezethez való komplexebb alkalmazkodási mechanizmusokat. Ami történik, az a fantom akaratából történik, a fantoméból, aki az eszteticista szándék, és a független művészi ambíciók teljhatalmú, s ugyanakkor tökéletesen szándéktalan és független ura. Oscar Wilde saját médiumának médiumaként önnön akarata alá rendeli önnön akarát; az individualizmus abszolútumára tör. Az unesztetikumtól, ízléstelenségtől, tökéletlenségtől való félelmében létrehozott egy tökéletes lényt; ettől kezdve mindaz, ami Oscar Wilde, ezen fantom felé irányul. Képzletének termékét a tökéletességben természetesen nem éri el, de elsődleges szándéka megvalósul: örökéletűvé teszi önmagát. Emberi állagának pusztulása nem veszélyezteti valódi ego-ját, melyet a fantomba áthelyezett. A magáról hagyott kép azt jelzi, hogy önnön modellizált akaratának sok követelményét mindenesetre teljesíteni volt képes.

S a fordított történet pörög tovább Dorian Gray öregszik, de a kép egyre szebb lesz. És Dorian Gray törrel a szívében halott, de betegen, megalázottan és szépségtől megfosztottan halott – s halott a kép is, de múlhatatlanul és fiatalon, szépen és ízlésesen. A megalkotott lény, mert *tökéletes* alkotássá lett, saját médiumává tette alkotóját: fiatal maradt, míg Oscar Wilde, az élőlény eltávozott, a közösség bárányaként elpusztult.

És egyszer a mozdulatlan időben megjelent David Bowie: *a film*, abban a korban, amelyben a médiumok az élők, a képzeletbeli lények a racionálisok. És David Bowie képzeletben, az ő kollektív ősen képzeletében is – a többiek mellett – ott él Oscar Wilde, a megöregedő, ámuló emberlény, David Bowie médiuma, akihez igazodik, s akinek létét a genetika idejében köszönheti. És David Bowie, a megtestesült fantom, a kézzelfogható médium megjelent: örökre egyazon formációban; villódzó alak- és habitusváltozásai mind egy időben zajlanak, mert ő maga időtlen, kortalan és megnevezhetetlen; a médium, melybe a személy áthelyezni kívánta önmagát: nem öregszik, szépsége és tökéletessége nem változik: *maga a kép*, mely a megfordult korban – a kifordított tudat korában – láthatóvá lett; a kép, melyet nem érhet bántódás, amely örökre fiatal, távoli és érinthetetlen. A lény, amelyet kikezdetlenül véd a képzeletbeliség izolációja, s amely – mintegy Oscar Wilde álmaként – az individuális tökéletes megvalósításának alternatíváját a legszélesebb kisugárzásban hirdeti.

David Bowie, a látható fantom számunkra nem csupán jelenség; mint abszolút médium jól közvetíti fenti történetünket is. ■ ■ ■

